

Poštnina plačana v gotovini!

Ođmev iz Afrike

Maj 1936

Odmev iz Afrike. Katoliški misijonski list v podporo afriških misijonov in oprostitev zamorskih sužnjev. Blagoslovljen po štirih zadnjih papežih. Izdaja ga Družba sv. Petra Klaverja. Izide prvega vsakega meseca.

»Odmev iz Afrike« stane letno 10 Din, 5 lir, 250 šil., 60 am. cts. Vsako leto ima prilogo »Klaverjev misijonski koledar«. S prilogo stane 15 Din 7 lir, 3.10 šil.

Blagovolite naslavljati na: Družba sv. Petra Klaverja, Ljubljana, Metelkova ul. 1. (Ček. štev. 10.887.)

Za Julijsko Benečijo: Rim (123), via dell'Olmata 16.

Za Avstrijo: Salzburg, »Claverianum«.

Dužovno darilo našim naročnikom.

Po namenu dobrotnikov Družbe sv. Petra Klaverja in naročnikov »Odmeva iz Afrike« opravijo afriški škofje in misijonarji

letno 500 svetih maš.

Letna naročnina »Odmeva« znaša Din 10.—.

Dosmrtna naročnina znaša Din 300.—.

Tiste, ki svoje naročnine za tekoče leto še niso poravnali vljudno prosimo, da to čimpreje store.

»Knjižica »Poklic pomožne misijonarke za Afriko« je posebno v sedanjem času zelo potrebna in koristna. — Marsikatera dobra in pobožna duša, ki še ni na jasnem glede svojega poklica, bo iz nje lahko spoznala namen in ustroj Družbe sv. Petra Klaverja, svoj poklic in svojo krščansko dolžnost. Iz te knjižice bo črpala sveti pogum, da zastavi vse dušne in telesne moči za pokristjanjevanje afriških poganških narodov: da aktivno sodeluje kot članica v Vaši blagodejni misijonski Družbi.«

† Alojzij Fogar, škof tržaški.

Knjižica »Poklic pomožne misijonarke« se naroča za ceno Din 4,50 pri Družbi sv. Petra Klaverja v Ljubljani, Metelkova 1.

Posnemanja vredno!

Naš dekliški krožek je imel svojo pustno zabavo in je pri tej priliki nabral vsoto 150 Din. Od tega določimo 100 Din za botrinski dar zamorski deklici na ime »Marija - Vida«, ostalih 50 Din za najpotrebnejše misijonske namene. Ob lepi in plemeniti dekliški zabavi je še vedno mnogo umevanja za uboge poganške sirote. — Vida.

I. T., Podgorje, za zamorčke 50 Din. — Na sedmini pok. Marije Solak v Šetarovi župniji, nabrano 110 Din za afriške misijone. — II. razred osnovne šole na Gorici pri Mozirju je daroval za zamorčke za katekizem 25 Din in stare roženvence. — A. Židan, Ljubljana, nabral za misijone lepo število znamk.

Spomin na umrle.

† Preč. o. Driscoll, misijonar v Afriki. — Jožef Pertinač, Loka pri Zusmu. — Klemen Robnik, Solčava. — Teodor Dekleva, Postojna. — Marija Pal, Postojna. — Usmiljeni Jezus, daj jim večni mir!

Stu

Marija, Mati dobrega sveta, prosi za nas!

Marija svojih ne zapusti.

Piše p. Peltier, misijonar iz družbe Belih očetov v Ugandi.

»Pater, v vasi imamo bolnika.«

Tako poročajo večkrat med dnevom iz Mulaje, ki je misijonski okraj. Navadno pride katehist iz dotične vasi, ali pa drugega pošlje; ker sicer bi ljudje klicali misijonarja za razne druge, ne nevarne primere. Tudi danes je prišel nekdo s to novico. Preden se pater odpravi na pot, še nekoliko povpraša.

»Kdo pa je bolan?«

»Wayononije.«

»Zakaj pa ni katehista poklical?«

»Mož je star pogan in pravi, da ga mora le misijonar krstiti.«

Pater gre iz spovednice, vzame kovčeg z zdravili in seveda tudi Najsvetejše, in gre. Kmalu je na mestu, zato ker vas je blizu.

»Ali je tu stari Wayononije?«

»Da. V tej koči stanuje.«

Misijonar stopi skozi zelo nizka vrata. Ako bi ne bil oprezen, bi dobil rog na čelo; tako pa se lepo nizko prikloni in srečno pride noter.

»Sveta Devica vam povrni, da ste se potrudili k meni,« se oglasi iz kota, kjer stari pogan na tleh čepi.

»Ali poznaš presveto Devico?« se začudi pater.

»Kako da ne? Poznal sem jo dosti poprej, ko tebe še na svetu ni bilo.«

»Kdo pa ti je kaj povedal o Mariji?«

»Mapera, da veš!« (Mapera so rekli domačini patru Lourdelu, ki je kot prvi misijonar Belih očetov bil l. 1879. prišel v Ugando.) »Ampak to je že zdavnaj bilo. Ali vidiš, da so mi lasje osiveli?«

»Torej si znal tudi ti moliti? Ali še znaš?«

»Da, da. To se pravi: zjutraj včasih pozabim na molitev, a zvečer pa ne, nikdar.«

In starec začne s hreščočim glasom svoj očenaš in zdravamarijo in vero.

»Kako to, da še nisi krščen?«

»Zato, glej: poprej sem se bal. Živel sem ko je bil še kralj Muanga, ki je toliko kristjanov pomoril in je celo otroke sežigal. Tudi mene so prisilili, da sem nosil dračje, ko so naše otroke pekli na grmadi. Sam sem moral gledati, kako so plameni lizali ob njihovih udih, toda otroci niso jokali, ampak kar tihi so bili in celo veseli so bili videti. Jaz sem se strašno bal. Ko je bilo končano tisto grozno delo, sem si dejal, da nočem take vere, ki njene pripadnike drugi sežigajo na grmadah. Takrat, veš, nisem še vedel kako je vse to. Od takrat naprej sem ostal pri starem. A sedaj mi je umreti, in ne bi rad umrl brez krsta, ker sedaj vedno bolj razumem, zakaj so se pustili otroci in mladeniči sežigati... Večkrat so me drugi pregovarjali, da naj postanem mohamedanec, pa jaz nisem hotel. Jaz hočem umreti v Maperovi veri. Zdaj vse veš, pater. Prosim, krsti me.«

Misijonar je starca pazljivo poslušal. Potem ga je vprašal iz krščanskega nauka to in ono in se je čudil in je bil vesel, ko je videl, da je starec vse poglobitve resnice naše sv. vere dobro znal in razumel. Malo težje je šlo, ko se je bilo treba spovedati, ker je mož imel precej zakrknjeno vest. Vendar sta bila naposled tudi čez ta breg. Naposled je bilo treba določiti ime. Po dolgem preudarjanju se je mož odločil za ime Luka. Potem pa je 70-letni starec sklonil svojo razorano glavo in voda sv. krsta je izpremenila sužnja v otroka božjega. Takoj potem je prejel novi krščenec tudi sv. popotnico za pot v večnost.

Stari Luka je le še malo časa živel. Čisto mirno je izdihnil. Njegova duša pa se je preselila v bivališče malih mučenikov Ugande. Vse je bilo pozabljeno, da je nekoč sam pomagal ob njih mučeniški smrti; z veseljem in ljubeznijo so ga sprejeli medse.

»Dan trpljenja za misijone«.

Od Svetega Duha samega, Duha ljubezni, je bila dana lepa misel vzpodbujati drage bolnike in trpeče, da naj darujejo na sveti binkoštni praznik — ki je ustanovni dan svete Cerkve — svoje trpljenje in bolečine za misijone.

Od leta 1931. dalje se je ta lepa in koristna misel raztegnila čez ves katoliški svet. Obilen blagoslov je donášalo to dragim bolnikom samim, ki so na ta dan s takim veseljem in notranjo srečo trpeli svojo bolezen, saj so njihove bolečine veljale tako vzvišenemu namenu.

Ta dan je bil pa tudi misijonom v neizmeren božji blagoslov. Pač ni nobena predrznost, ako trdimo, da se mora ta veličastni napredek pri širjenju božjega kraljestva, ki se opaža zlasti v zadnjih petih letih v afriških misijonih — in to vkljub tolikemu pomanjkanju gmotnih sredstev — v odlični meri pripisati tudi »dnevu trpljenja za misijone«.

Da, dragi bolniki in ve preizkušene duše! V vaših rokah držite diamant, pa tega morda niti sami ne veste. Komu ga boste podarili? Ta diamant je vaša bolezen, vaše trpljenje. O, prisrčno vas prosimo, darujte ga misijonom! Dragi bolniki, sveti binkoštni praznik je vaš misijonski dan!

Če le mogoče, prejmite ta dan tudi svete zakramente. S svetim obhajilom velikodušno združite vse vaše dušno in telesno trpljenje. Niste sami. Cela armada enako mislečih in trpečih duš po širnem svetu dela isto. Darujte svoje trpljenje za vse tiste duše, ki še tavajo v temi poganstva in so v nevarnosti, da se na večno pogube.

Letos obhajamo sveti binkoštni praznik prav na zadnji dan maja. Naj ljuba Mati božja ponese trpljenje svojih dragih otrok pred božji prestol, da bo obrodilo prav mnogo sadu za rešitev duš. — Poglejte še enkrat lepo sliko na prvi strani »Odmeva«. Jezušček drži v roki cvetko in tako ljubko se smehlja. To je vaša cvetka, ki mu jo boste podarili zadnji dan maja: dušo pogančka, sad vašega trpljenja.

Bož vas tolaži, dragi bolniki in na svidenje v nebesih!

Širjenje sv. Evangelija v Ashafilandiji.

Apostolski vikarijat Kumasi. (Zlata obal.)

Pismo apostol. vikarja škofa Paulissena, lyonske misijonske družbe.

Zelo sem Vam hvaležen za Vašo pozornost, ki jo imate do našega vikarijata. Najbolj sem bil vesel, ko je Klaverjeva družba adoptirala enega katehista naše nove misijonske postaje. Pred tremi tedni sem osebno šel na severno točko pokrajine Ashanti, da se prepričam, kako je ta, doslej čisto poganski kraj, sprejel našega katehista. Videl sem, da nezaupanje, ki sem bil ob prvem svojem obisku nanj naletel, še ni popolnoma izginilo, vendar se je mnogo ublažilo. V dveh vaseh so že postavili cerkvico iz ilovice. Kar čudil sem se, ko sem slišal, kako so otroci navadne molitvice molili brez pogrška in tudi več cerkvenih pesmi so znali zapeti. Res da več vasi ni hotelo o katehistu nič slišati, vendar to našemu katehistu ni vzelo poguma. Ob tej priliki sem na več krajih opravil slovesno službo božjo, in se je zbralo mnogo radovednih, a tudi pobožnih ljudi. Kaj se godi v srcih teh ljudi, ne morem spoznati. Moliti je treba, da jih bo božja milost razsvetlila in genila. Začetek je storjen in to dá upati. Ta kraj sem priporočil na poseben način varstvu Vaši pokojni ustanoviteljici. Naj bi ona, ki je zamorce tako ljubila, izprosila pri Bogu, da bi se ti ljudje kmalu voljno uklonili pod jarem Gospodov.

Katehistu sem izročil nekaj zdravil. Z njimi si bo pridobil zaupanje rojakov; ker ljudje so res revni, in razne bolezni jih tarejo. O, ko bi mogel človek tu ustanoviti misijonsko postajo! Zdi se mi, da bi seme božje besede tu usejano in pravilno gojeno v kratkem času pognalo najlepših sadov. Ne upam si še delati načrtov za izvršitev tega dela, vendar zaupam na božjo Previdnost, da mi bo ob svojem času dala pravo misel, kako naj načrt naredim in izpeljem.

Sicer pa storimo, kar pač moremo. Najvažnejši kraji v Ashanti so nam opirališča, da od tu obiskujemo vasi in naselja in tako pripravljamo pot Kristusovemu kraljestvu.

Misijonarke ob plugu.

Sledeč skrivnostnemu klicu iz neba, odhajajo misijonske sestre po stopinjah Gospodovih daleč tja v neznane dežele reševat duše ubogih črncev iz teme poganstva in

Misijonarke ob plugu.

suženjstva. Tam pa si te pionirke katoliške vere ne utirajo poti samo s poslanstvom duha in srca — tudi z rokami morajo večkrat krepko poprijeti, če hočejo, da bo njihov trud obrodil vsestransko bogat sad. Marljivo orjejo ledine in puščave v dušah poganov, prav tako marljivo pa orjejo tudi ledine in puščave peščene afriške zemlje, kakor vidite na sliki.

Dvojno delo — dvojno plačilo pri Bogu!

Naš samostan Marije Terezije.

Piše sestra Amata iz kongregacije Dragocene Krvi. Južna Afrika.

Naš samostan je posvečen Vaši pokojni ustanoviteljici, zato pa se zanašamo nanjo, da nas v nebesih ne bo pozabila. Saj imamo tu veliko in lepega dela. Naselja so vse naokrog velika; zato mnogo duš, ki so potrebne pomoči in mnogo otrok, ki jih bomo z božjo pomočjo v naših šolah napravili za dobre kristjane. In kako bodo sestre domačinke koristno delovale med svojimi rojaki, kadar se nam bo posrečilo, čeprav s trdom in žrvami, ustanoviti zunanje postaje. Z Vašim poslanim darilom si bomo takoj nekoliko opomogli in bomo priredili prostor za otroke, ki od daleč prihajajo k nam. Bogu bodi hvala za to in blagi pokojni

ustanoviteljici. Marsikako gorečo prošnjo smo že poslali k njej, zato pa čutimo, kako v nebesih skrbi za naš ubožni samostan, ki nosi njeno ime. Milost božja kar vidno deluje. Marsikaka blodeča duša je našla tu notranjega miru in se spočila ob nogah svojega božjega Zveličarja. Med letom smo imeli več slovesnih sv. krstov. Tudi sv. birma se je nekaterim podelila; zdaj pa se jih več pripravlja na prvo sv. obhajilo.

Naša šola, ki bo posvečena sv. Jakobu, še ni popolnoma dodelana. Zaupamo na božjo pomoč in na priprošnje blagopokojne ustanoviteljice, saj vsak dan trkamo na njeno srce, ki je bilo v življenju tako naklonjeno ubogim poganom.

Pri sv. Antonu pa smo šolo spravili srečno pod streho, tako da se pouk že vrši, čeprav še manjka tega in onega. — Na zunanjih postajah vlada revščina. V Lutuli je vsak mesec služba božja v neki vaški koči. Je tu mnogo otrok, ampak dozdej še nismo mogli postaviti šole ali vsaj nastaviti učno moč. — V Oizi smo priredili neko poslopje za službo božjo, a še ni popolnoma dodelano. Tudi tu bi bilo treba šole. Zaupamo na božjo pomoč in na priprošnje Marije Terezije.

Na dveh drugih krajih smo med letom vzdrževali božjo službo in šolski pouk. Navadna kočja služi za to; za oltar pa postavimo prazen zaboj. Večje revščine si ni mogoče misliti; in vendar so ubogi Tembosi tako srečni, da imajo vsaj to. Res: Jezus gre po misijonu okrog s svojim blagoslovom, zato bo ta setev rodila sadove med ubogimi Tembosi, čeprav počasi.

Zgledi božje previdnosti.

Apostolski vikarijat Bukoba.

Piše p. Bientz, misijonar od Belih očetov.

Neko nedeljo zjutraj, ko so bili ljudje pri sv. maši, se je nenadoma stemnilo. Na južni strani so se kopičili črni oblaki nad obzorjem. Vedno bolj so zagrinjali nebo nad obronkom, kjer so bila poslopja našega misijona. Temni grom je spremljal petje vernikov, kakor strašne orgle, in to vedno glasneje. Že so švigali prvi bliski in za hip razsvetljevali cerkev. Ljudje so se bali in težko čakali, kdaj bo služba božja minila, da bi se zatekli pod lastno streho; ker njihove kočje so stale bolj v zatišju. Komaj je minil

zadnji blagoslov, pa se je ulila kakor iz škafa. Udarjalo je, da so trepetali celo najsrčnejši. Cerkev se je hipoma izpraznila, vsi so bežali domov, le duhovnik domačin, ki je bil odmaševal, in še dva moža so ostali v zakristiji.

Grozno udari . . . Nad zakristijo se potegne goreča črta, duhovnika in oba moža podre na tla, streha začne greti . . .

Izmed drugih ljudi je p. Anatol, duhovnik domačin opazil, kako se dviga dim s cerkvene strehe, brž je tekkel k cerkvi in klical na pomoč. Ogenj se je bliskavo širil proti

Misijonarke vzgajajo zamorska dekleta za pridne gospodinje in skrbne matere.

sosednemu poslopju. P. Anatol in še par mož je udrlo v zakristijo, kjer so ležali na tleh zadeti od strele oni trije. S težavo so jih spravili ven na zrak, kjer so ob curkih dežja kmalu prišli k zavesti. Tako vsaj nihče ni prišel ob življenje pri tej nesreči. — P. Anatol je potem hitel v cerkev nazaj, da reši Najsvetejše iz tabernaklja. Že je gorelo tramovje in je bila velika nevarnost, da se udre; zato ni bilo mogoče ničesar drugega rešiti. Tudi iz zakristije so rešili le nekoliko paramentov, vse drugo je bilo treba prepustiti ognju in skrbeti za lastno varnost.

Bog pa je dal, da se je veter zaobrnil v trenutku, ko so plameni začeli lizati streho župnišča. Tako je vsaj misijonarjem ostala streha nad glavo. Zvečer je bilo videti na

prostoru, kjer je poprej stala cerkev, le ožgano zidovje. Pogled, ko da krije prejšnji prostor velikanska rakev...

Izgubo cerkve občutimo tem bolj, ker je sedaj tudi za nas kriza in so dohodki za polovico manjši kot poprej. Tudi smo nedavno postavili dva nova misijona, kar nam je izpraznilo blagajno. Vendar: ena tolažba nam je še ostala. Že dve leti smo vedeli, da bo treba našo cerkev temeljito popraviti, ker severna stena je bila od dežja zelo razjedena in je bila nevarnost, da se podre. Tudi druge stene so se krušile, ker je bila opeka le slabo žgana. Treba bi bilo torej zidati in popravljati tudi sicer brez te nesreče. Duhovniki domačini, ki so upravitelji te cerkve, bi tega ne bili zmogli; zato smo od leta do leta odlašali s popraviljanjem. Požar nas je sedaj prisilil, da se bo treba dela lotiti kakorkoli že.

Da je božja Previdnost ukrenila tako, je pač to naposled v dobro revnemu prebivalstvu in torej k večji časti božji. Pregovor pravi: Pomagaj si sam, in Bog ti bo pomagal... V blagajni imamo le nekaj drobiža. Pomanjkanje pavsod. Ali naj bo ta kraj za vedno brez cerkve, kjer bi se razlagala beseda božja in lomil kruh življenja?

Prostovoljna pomoč pri zidavi misijonske cerkvice.

Zato pa se obračamo danes na Vas s prošnjo in besedami preroka Elije, ki jih je govoril vdovi v Sarepti: »Ne bojte se. Darujte in pomagajte po svojih močeh. Vaše omare niti ne bodo tega občutile in vaše denarnice bodo navzlic temu polne, pa naj traja kriza kolikor časa hoče. Ljubi Bog, ki mu boste sezidali hišo in stanovanje, vam bo stotero povrnil na tem in onem svetu.«

Ljubi misijonski prijatelji! Vsak dan molimo k Bogu za to- in onostransko srečo vseh naših dobrotnikov. In to ne le mi misijonarji, ampak z nami vred tisoči otrok in novokrščencev.

Ngolejine sanje.

Piše p. A. K. od Očetov sv. Duha, Angola.

(Konec.)

Potem sem obudil z njim kesanje in ga vprašal, če res želi krščen biti. »O patele,« je rekel, »samo to gorečo željo še imam, vse drugo mi nič mari.« Vpričo katehista, ki je bil obenem za botra, sem ga obličil s krstno vodo. Dal sem mu ime Jožef. »Zdaj si kristjan,« sem mu rekel, »tvoja duša je oprana, sv. Trojica se je naselila v njej. Ako sedaj umrješ, bodo angeli tvojo dušo spremili v nebo, kjer bo večno srečna.« Bolnik je bil ginjen in srečen; veselje mu je sijalo z oči. Vprašal sem ga, če ga skrbi umreti. »Ne,« je odgovoril, »vesel in srečen se izročim v roke božje; saj po sv. krstu sem postal otrok božji, oblečen v belo oblačilo nedolžnosti.«

Ker se ni vedelo, kdaj bo umrl, sem se odpravil nazaj v misijon. Poprej sem z njim obudil še enkrat kesanje. Tudi sam sem bil zelo vesel, saj sem satanu iztrgal dušo, ki bo kmalu pred božjim prestolom prosila zame. Drugi dan sem dobil sporočilo, da je Jožef mirno in vdano izdihnil svojo dušo.

Za tem je prešlo več mesecev. V šoli okraja Kabingi je še mnogo manjkalo. Slabo so obiskovali pouk in noben opomin ni nič izdal. Tudi to ni pomagalo, da sem jim zapretel, da jim odvzamem katehista. Šolo sem priporočil sv. Tereziji Deteta Jezusa.

Malo po tistem pride katehist k meni in pravi: »Oče, veselo novico ti prinašam; v šoli se je vse izpremenilo na bolje. Saj veš, kako je bilo poprej; zdaj pa pride redno zelo mnogo ljudi k pouku.«

»Toda, Bernard!« sem mu rekel, »ali pa govoriš tudi resnico in ne pretiravaš kakor drugi zamorci?«

»Ne, oče, poslušaj, kaj se je zgodilo. Gotovo se še spominjaš Jožefa, ki si ga bil krstil na smrtni postelji. Imel je hčer po imenu Ngole. Poprej je z očetom hodila k pouku, potem je začela izostajati, naposled je izostala popolnoma. Nekaj dni sem pa je čisto izpremenjena. Vsak dan pride in z njo mnogo drugih.«

»Kako pa je to mogoče?« sem se čudil. Katehist je pripovedoval:

»Ngole trdi, da se ji je njen oče ponoči prikazal v spanju, zelo lepo oblečen. Rekel ji je, da prebiva v nebesih in da so vsi nebeški prebivalci zelo srečni. Ves čas veseli pojo slavo in svete pesmi Bogu. Zdaj se je uresničilo, kar je vedno pel pri verskem pouku. 'No ceu, no ceu com minha maí esiarei.' — V nebesih, v nebesih bom videl svojo mater. Potem jo je oče karal, zakaj ne hodi več k verskemu pouku; ako bo tako zametavala milost božjo, bo gotovo prišla v pekel. Potem ji je priporočil, naj zopet pridno hodi k pouku, da se bo dosti naučila sv. resnic, da bo mogla potem prejeti sv. krst. Ker to da je edina pot k sreči.

Te svoje sanje je Ngole v vasi pripovedovala, čemur so se vsi zelo čudili. In ker se ji je še večkrat to sanjalo in jo opominjalo, naj hodi k pouku, je naposled ubogala. Od tedaj hodi Ngole redno k pouku in z njo pride še mnogo drugih. Je vsa izpremenjena. Med svojimi sorodniki jih je mnogo pridobila za verski pouk in je tako postala krepka opora šoli in cerkvi.«

Seveda sem bil tega poročila zelo vesel. Četudi ni, da bi kdo takoj mislil, da je čudež, vendar se vidi v tem roka božja. Božja pota so čudovita.

Ngole je hodila tri leta k verskemu pouku. Zaprošila je že zdavnaj za sv. krst; jaz pa sem hotel, da še čaka in se še lepše pripravi na ta sv. zakrament. Zdaj šele je bila krščena. Vsa srečna je. Vneta kristjana je in vsem v najlepši zgled.

Na 14 zunanjih postajah

nimamo ne mašne obleke, ne keliha, ne križa. Pa ko bi imel vsaj prenosni oltar! Kako bi mi bilo s tem delo olajšano! V moji fari je 80 tisoč zamorcev, a do danes le še 300 katoličanov.

Marianhillski misijonar v Južni Afriki.

**Dva zamorčeka naprodaj — kdo se jih
usmili?**

Kaj ne, kot pri nas češnje na trgu, tako delajo v vroči Afriki z ubogimi zamorčki. Sirote so, saj se vam gotovo smilijo.

Lahko postanete boter ali boterca takemu zamorčku, ako prispevate 100 Din kot botrinski dar, in mu s tem pomagajte do milosti svetega krsta. Misijonar vzame s pomočjo vašega daru takega pogančka k sebi, ga pouči in pripravi za sveti krst. Boter oz. boterca sme določiti zamorčku tudi krstno ime.

Darove v ta namen hvaležno sprejema: Družba sv. Petra Klaverja, Ljubljana, Metelkova 1.

V avtu krščanske ljubezni.

Vse misijonske pomožne družbe dandanes žele izpolniti namene, ki jih ima sam sv. Oče z misijoni, in se ravnaajo po njegovih navodilih, da misijonarjem pomagajo nabaviti si modernih prevoznih sredstev. Prinašamo pismo preč. P. Chagnon-a iz Družbe očetov sv. Duha v apostol. vikarijatu Majunga (Madagaskar). Iz pisma se vidi, kako dober avto, ki je res solidno izdelan, misijonarju pomaga in olajša težave apostolskega delovanja. S tem postane avto sam neke vrste misijonar, ker se po njem misijonski uspehi povečajo.

»Deset mesecev je že preteklo, kar sem se vrnil iz svoje domovine v moj misijon Marovoay. V teh desetih mesecih sem s pomočjo avta, ki sem ga dobil od Vas, mogel svoje kristjane po naselbinah redno in hitro obiskovati. Zdaj (febr. 1935) pa je nastopila deževna doba, ki je prisilila mene in avto, da mirujeva. To priliko bom porabil, da lepo mirno v red spravim svoje statistike in sestavim načrte za apostolsko delo v bodočnosti in da dobim priliko in čas, da se Vam zahvalim.

Kje so tisti časi, ko sem moral peš laziti po stezah in bližnjicah po okolici Marovoay-a. Za menoj sta hodila vselej še 2 nosača, ki sta zaostajala daleč zadaj in godrnjala nad bremenom, čeprav nismo vlačili seboj nič nepotrebnega. Ves zbit in utrujen sem vselej dospel do zunanje postaje in nesposoben, da bi takoj prevzel delo in posle. Danes je to vse drugače. Hitro in svež pridem na svoj cilj, razložim prtljago in jo nesem v kočó in takoj se lotim dela. Moči in poguma je dosti za najtežavnejša dela, noge me urno neso iz kočó v kočó in v bližnjo okolico, takoj sem na mestu, kjer me potrebujejo. Na tem vozilu se prepelje vse, celo kino, ki je velikim in malim v zabavo in imajo veselje z njim kristjani in pogani. Celó luč vozim seboj, da morem zvečer, ko je vse tiho in kadar komarji niso preveč nadležni, kaj brati ali pisati... Ko pa vse opravim, potem pa

zbogom. Tudi drugod pričakujejo svojega patra. Avto zagrmí, volán se zaobrne in — že smo v teku!

Ko bi vi videli moje ljudi ob sprejemu! Najprej me vprašajo, kako se počutim, potem pa takoj poskrbe, kako je kaj avto: ali uboga ali ne. Tako važen je moj avto tudi pri mojih kristjanih. Pravijo mu *maro maso* (maro = mnogo; maso = oko), zato ker ima tri zelo močne svetiljke, ki kakor oči človeku, tudi avtu kažejo pot.◀

Veš li, kateri pot najhitreje vodi v raj? Je to upanje v moje zasluženje in zvestoba do milosti.

Gotovo me sto grehov bolj žali, kakor en sam; toda, če je ta greh nezaupanje, rani moje srce bolj kot sto drugih. Nezaupanje rani moje srce tam, kjer je najbolj občutljivo. Saj ljudi tako zelo ljubim.

(Besede Jezusove sestri Benigni Konsolata.)

Dolgotrajna rana na nogi je začela postajati tako resna, da je zdravnik zmajal z glavo, češ, ob nogo boste, ako se ne bo obrnilo na bolje. Priporočal sem se služabnici božji Mariji Tereziji in rana se je začela lepo zdraviti, tako, da imam upanje, da popolnoma ozdravim. — Služabnici božji se iskreno zahvalim za prejeta pomoč. Istotako se tudi zahvalim, da mi je pomagala pri zdravju živine. P. K. Brege.

Mož mi je hudo zbolel. Bila sem čisto obupana. Pa me je neka gospa opozorila na služabnico božjo Marijo Terezijo Ledochowsko, da naj se njej priporočam, ki je že tolikim pomagala. Res sem se z vsem zaupanjem obrnila na služabnico božjo ter obljubila misijonski dar,

ako nas usliši. — Hvala Bogu in služabnici božji, prošnja je bila že deloma uslišana, tako da hodi moj mož že lahko v službo, ni pa še popolnoma zdrav. Prosim Marijo Terezijo še nadalje pomoči, da bi mi dragi mož popolnoma okreval. Nadalje se ji priporočam v treh drugih važnih zadevah.

B. S. pri Celju.

Dolžnost me veže, da se prav iskreno zahvalim služabnici božji Mariji Tereziji, ker mi je moja hčerka na njeno priprošnje ozdravela. Še nadalje se ji priporočam v neki zadevi in obljudim botrinski dar, ako bom uslišana.

N. N. Podlož.

Služabnici božji Mariji Tereziji se iskreno zahvalim, da mi je izprosila po trikratni devetdnevni zboljšanje zdravja. Obljubila sem javno zahvalo, kar sedaj tudi z veseljem spolnujem. Še se ji priporočam.

M. M. Kot pri Dvoru.

Imela sem hude bolečine na nogah, pa sem se zatekla k služabnici božji Mariji Tereziji Ledochowski in sem bila uslišana. Prisrčna ji zahvala z nadaljnjim priporočilom v neki težki zadevi.

M. S. Vuzenica.

V neki važni zadevi sve se s sestro priporočili služabnici božji Mariji Tereziji in sve bili uslišane. Zato se ji za prejeto milost javno zahvaljujete.

A. in K. M. Zaječar, Srbija.

Dolžnost me veže, da se najiskrenejše zahvalim služabnici božji Mariji Tereziji za prejete milosti in za ljubo zdravje in se ji še nadalje priporočam. Prosim javne objave v »Odmevu«.

J. E. Št. IIj.

S prisrčno prošnje sem se zaupno zatekel k služabnici božji Mariji Tereziji za pomoč in sem bil uslišan. Zato se ji iz vsega srca zahvalim za prejeto milost in se ji še nadalje priporočam v vseh dušnih in telesnih zadevah.

A. I. Kranj.

Tisočkrat se zahvalim služabnici božji Mariji Tereziji za uslišano prošnje in se ji še priporočam v vseh družinskih in gospodarskih zadevah in za zdravje. Prosim objave v »Odmevu«.

M. T.

Čutim dolžnost, da se javno zahvalim služabnici božji Mariji Tereziji Ledochowski za prejeto ljubo zdravje v ušesih. Bila sem v skrajni nevarnosti, pa sem se z zaupanjem obrnila k oni, o kateri sem že tolikokrat brala v »Odmevih«, kako je dobra in kako rada pomaga vsem, ki se njej priporočajo. Trdno sem prepričana, da me je ona uslišala, zato se ji najsrčneje zahvalim za prejeto milost in še nadalje prosim njene pomoči v raznih zadevah.

M. P. Št.

Zahvalim se služabnici božji Mariji Tereziji Ledochowski za uslišano prošnje in pošiljam v zahvalo obljudben botrinski dar zamorčku. Še se ji priporočam v neki zadevi.

Ferdinand Trobec.

Javno se zahvalim služabnici božji Mariji Tereziji za vrnjeno zdravje in prosim javne objave v »Odmevu«.

P. N. Petrovče.

Iskreno se zahvalim služabnici božji Mariji Tereziji Ledochowski za uslišano prošnje ter se ji še nadalje priporočam za ljubo zdravje.

F. P. Gornji grad.

Prosim objavite v »Odmevu iz Afrike«, da sem imela veliko nevarno zadevo, pa nisem vedela kam naj se obrnem za pomoč. Tu se spomnim na služabnico božjo Marijo Terezijo Ledochowsko in na Malo Tereziko. Zaupno se jima priporočim in res, v nekaj dnevih sem našla pomoč in uslišanje. Zato se nebeškima priprošnjicama tisočero zahvalim.

N. N. Črnomelj.

Nadalje se zahvaljujejo služabnici božji Mariji Tereziji Ledochowski za pomoč in uslišanje v raznih zadevah: O. S., Stranska vas, za prejeta pomoč v težki sodnijski zadevi. — M. K., Ljubljana za dobljeno primerno stanovanje, ki ga nisem najmanj pričakovala in se še priporočam v dveh važnih zadevah. — Ciril S., Vipava, za dobljeno ljubo zdravje in se še nadalje priporočam za pomoč v gospodarskih in družinskih zadevah. — N. N., Koroška Bela za dobljeno uslišanje in se še priporoča v hudih težkih zadevah. — M. T., Trst, zahvala za čudežno pomoč v več važnih zadevah. — B. M., Ljubljana, za uslišanje v važni zadevi. — A. S., Plešivca, za uslišanje v neki posebni zadevi. — M. Z., Trbovlje, za dobljeno zdravje moža. — K. M., Kočevje, za prejete milosti in ljubo zdravje. — A. G., Maribor, zahvala za uslišano prošnjo v zelo važni zadevi. — F. Obrez, Planina, za dobljeno zdravje. — Antonija G., Ljubljana, za uslišanje v neki posebni zadevi. — I. Z., Gr. Bitenj, za prejeta milost v veliki zelo važni zadevi. — F. G., Trbovlje, za uslišano prošnjo in se ji še nadalje priporoča. — J. Š., Semično, zahvala za pomoč v gmotni gospodarski zadevi. — K. V., Šmarje, za uslišano prošnjo. — M. Š., Celje, zahvala za dobljeno zdravje sinčku. — A. K., Podboč, za dobljeno pomoč pri živini in priporočam zdravje naše cele družine, še posebno sina, ki se uči za duhovnika, za milost stanovitosti. — S. C., Vipava, za dvakratno uslišanje in zadobljeno zdravje ter se še nadalje priporočam. — A. C., učiteljica, prisrčna hvala za več uslišanih prošenj. — Rezi V. za prejeta milost. — M. P., Št. Jernej, zahvala za dobljeno zdravje. — Fr. M. S., Grad, zahvala za dobljeno uslišanje in se priporočam za zdravje moje mame. — A. M., Senovo, zahvala za uslišano prošnjo in se še priporočam v važni zadevi. — M. M., Ruše, za uslišanje v neki važni zadevi. — Rodbina Krajnc, za dobljeno zdravje in uslišano prošnjo. — K. K., Središče, za dobljeno zdravje sebi in otroku. — P. N., Petrovče, javno se zahvalim za vrnjeno ljubo zdravje. — I. M., Kožljek, za pomoč v težki bolezni in se še nadalje priporočam. — N. S., Skrilj, za uslišanje v težkih zadevah. — M. V., Sobotinci, za pomoč pri živini. — A. Z., Vel. dol, za srečno prestano operacijo in za uslišano prošnjo in se še priporočam. — Roza Lebič, tisočera zahvala za dobljeno zdravje. — M. K., Vel. Nedelja, za uslišano prošnjo. — F. K., Črna, za uslišano prošnjo in se še priporočam. — J. M., Jesenice, za uslišano prošnjo. — Š. J., Sv. Jurij ob juž. žel., za zdravje pri živini. — F. S., Iljaševci za uslišano prošnjo. — N. N., zahvalim se za več uslišanih prošenj in priporočam nad eno leto bolnega akademika. — Anton Klopčič, zahvalim se za uslišano prošnjo.

Služabnici božji Mariji Tereziji Ledochowski se priporočajo: R. T., Ljubljana, za zdravje. — F. J., Otovci, za zdravje na očeh. — Č. A., Sp. Duplek, v težki bolezni. — H. Z., Grahova, za spreobrnjenje neke osebe. — I. M., Topolavci, za zdravje. — N. C., Trstenik, v važni zadevi in za pomoč v dušnih in telesnih potrebah. — D. J., Ruše, za zdravje. — M. M., Sv. Jernej, za zdravje moža. — D. A., Škale v neki zadevi. — P. P., Ljubljana, v neki važni zadevi. — M. J., Radeče, v raznih zadevah in za srečno zadnjo uro. — Langus Franci, priporočam se v dveh jako važnih zadevah. — M. L., Ponikva, v hudi gospodarski in denarni zadevi, za zdravje in za mir v družini, za spreobrnjenje neke osebe. — M. S., Ljubljana, za ozdravljenje nevarne bolezni. — K. P., Ljubljana, v važni zadevi. — N. N., svojega otroka. —

M. S., v sodnijski zadevi. — Velika Kikinda, 7 let starega hromega sinčka iskreno priporočamo služabnici božji, da bi mu pomagala. Če bo prošnja uslišana, se bomo skazali hvaležne z večjim misijonskim darom. — M. Š., Jezersko, za ljubo zdravje. — Draga, Ljubljana, za zdravje. — R. B., župnik, v neki zadevi. — Mici Čeplak, iskreno se priporočam za uslišanje in izpolnitev neke prošnje, ki jo gojim že dolgo let. — Ž. I., Maribor, za dobro službo. — M. B. in M. Š., Celje, v dveh važnih zadevah. — I. K., G. Logatec za ljubo zdravje. — V. H., Celje, na smrt bolnega brata. — K. Š., Celje, za zdravje. — M. J., Celje, za zdravje hčerki. — M. R., Tržišče, za spreobrnjenje neke osebe. — M. T., Šmarjeta, za zdravje otroku. — R. Č., Maribor, za ozdravljenje nevarne bolezni. — F. R., Celje, za zdravje. — I. J., Ljubljana, za ljubo zdravje in dobro službo. — M. J., Pece, za zdravje družine. — M. T., Trst, v neki važni in zamotani zadevi. — K. Ag., za zdravje v nogah. — F. B., Konjice, v raznih zadevah in za ljubo zdravje. — K. M., Sv. Lenart, v mučnih družinskih razmerah in za spreobrnjenje neke osebe. — M. M., Sladka gora, za ljubo zdravje hčerki.

Račun.

Kadar dobiš račun v roke, rečeš ali si misliš: »Kaj pa je tebe treba bilo?«

More pa se zgoditi tudi drugače. Račun, kot ga bomo postavili spodaj, je nekaj vzornega, in prepričani smo, da ga bodo naši prijatelji z veseljem prebrali, ko ga dobe v roke. Ta račun nam je poslala velika ljubiteljica misijonov. V najlepši mladosti je zbolela in je morala ležati v postelji, ko je poprej tako ljubila delo, šport in veselje. Že 4 leta leži, a vedno je vesela, ker to, kar more, daruje za tiste, ki so kot pogani v Afriki najbolj zapuščeni. Na postelji sedeč šiva in krpa in kroji za misijone. Eden njenih računov se takole glasi:

Račun za Družbo sv. Petra Klaverja.

Popravila: 55 kosov perila in bluz.

Predelala v obleko: 25 raznih odpadkov blaga ozir. spodnje obleke.

Kar je manjkalo, sem sama dodala: mnogo iskrenih želj in molitev za zamorčke, ki bodo te oblekce dobili.

Skupen račun znaša: En »Bog povrni!«

Kot predplačilo za svoje delo sem dobila mnogo veselih ur med delom ob misli, da koristim s svojim delom bližnjemu in s tem Jezusu samemu.

Kar sem računala manj, prosim, da poravnate s tem, da molite zame, ubogo grešnico.

Priporočam se za nadaljnja naročila. Obetam, da bom vse lično izvršila, dokler bo trajala zaloga mojih moči.

Vaša

misijonska krparica L. B., bivša tajnica.

Eno cvetko za ljubo majniško Kraljico!

Kakšna bi bila ta?

Krasna, lepo duhteča, vedno sveža, nikoli ne zvenela! Duša ubogega zamorčeka, kateremu bi pomagal do milosti svetega krsta, to bi bila Jezuščku in ljubi Materi božji najljubša in najdražja cvetka!

Poglejmo na zadnjo stran »Odmeva«: zamorček na tehtnici. Da, kot brezumno živalco so ga dali na tehtnico, da mu določijo ceno. Ubog suženj je. — Usmilj se ga, dragi bralec, če ti je mogoče in daruj za odkup sužnja ali sužnje 200 Din. Kako plemenito delo s tem storiš, dušo ubogega pogančka rešiš.

Če ne moreš toliko, pa daruj 100 Din za botrinski dar zamorčku in mu s tem pomagaš do milosti svetega krsta. Tudi to bo krasna cvetka za ljubo majniško Kraljico. Zamorčku smeš določiti krstno ime.

Prispevke za odkup in botrinski dar zamorčkom hvaležno sprejema Družba sv. Petra Klaverja, Ljubljana, Metelkova 1.

Prošnje.

Presv. Srcu Jezusovemu in Marijinemu, sv. Jožefu, sv. Petru Klaverju, sv. Antonu, sv. Janezu Bosku, sv. Mali Tereziki, služ. božji Mariji Ter. Ledochowski: A. B., Postojna, za pomoč v zelo važni zadevi; M. R., Petrovče, za zdravje; M. S., za pomoč v raznih zadevah; E. P., Ribnica, prosi varstva in pomoči v raznih družinskih zadevah, za dušni napredek in za milost stanovitnosti do konca; K. S., Litija, za zdravje in hišno srečo; K. M., Sv. Lenart, v neki zadevi; A. S., Polšiv, za pomoč v neki zelo važni zadevi; A. M., Celje, za pomoč v dušnih in telesnih potrebah; K. P., Celje, za pomoč v nujni zadevi; A. A., Bled, v važni zadevi; N. N., Ptuj, v važni sodnijski zadevi; B. R., Makole, v dušnih in telesnih zadevah; A. B., Celje, v dveh važnih zadevah, obljubi botrinski dar, če bo prošnja uslišana; T. R., Žeger, za uslišanje v neki hudi zapreki; M. Č., Čeplje, za ljubo zdravje in pomoč v hudi bolezni; L., Banat, za pomoč v raznih zadevah.

Zahvale.

Presv. Srcu Jezusovemu in Marijinemu, sv. Jožefu, sv. Antonu, sv. Judi Tadeju, sv. Mali Tereziki, škofu Slomšku, služ. božji Mariji Tereziji Ledochowski, s. Mariji Celini: O. J., Križe, za prejeto milost; T. K., Ljubljana, za uslišano prošnjo; I. K., Zg. Brnik, za dobljeno zdravje pri ljudeh in živini; J. S., Laporje, se zahvali za pomoč v brezupnem stanju; L. M., Mala Nedelja, zahvala za prejeto milost in se še priporočam; A. P., Sv. Primož, za uslišano prošnjo; F. G., Sv. Jurij ob J. žel., za prejeto milost in prosi še nadalje; N. N., Črnomelj, tisočera zahvala za pomoč v hudi stiski; A. A., Makole, zahvala za pomoč; P. H., Celje, za prejeto milost; M. R., Preserje, za pomoč v različnih zadevah; S. K., Maribor, za prejeto milost; F., Železniki, za uslišano prošnjo; T. L., Makole, za uslišano prošnjo v važni zadevi; R. G., Medvedjek, za srečen potek nevarne zadeve; G. R., za pomoč v težki zadevi; Fr. A., za srečen izid v sodnijski zadevi.

